

James Redfield

A Tizedik Felismerés
Őrizni a látomást

Fordította
Révbíró Tamás

James Redfield

A Tizedik Felismerés Őrizni a látomást

A mennyei prófécia hőseinek újabb kalandjai

A fordítás alapjául szolgáló mű:
James Redfield: The Tenth Insight

This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Copyright © James Redfield

A Tizedik Felismerés © Partvonal Könyvkiadó, 2019
Magyar fordítás © Révbíró Tamás

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben,
sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható,
sem elektronikus, sem mechanikai eljárással. Bárminemű
felhasználása csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2019
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Korrekter: Keszthelyi-Kiss Judit
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

ISBN 978 615 578 350 0

Nyomta és kötötte a Szekszárdi Nyomda Kft. 2019-ben
Felelős vezető: Vadász Katalin igazgató

*Feleségemnek és ihletőmnek,
Salle Merrill Redfieldnek*

...Ezek után láttam,
hogy íme, nyitva van egy ajtó a mennyben,
és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam,
mint egy trombitáét,
beszél velem, és így szól: Jöjj fel ide, és megmutatom neked
azokat, amiknek meg kell történniük.
Azonnal elragadtattam lélekben,
és íme, egy trónus állt a mennyben...
és a trónus körül szivárvány volt,
amely pedig a smaragdhoz látszott hasonlónak.
A trónus körül láttam
huszonnégy trónt, és a trónusokon huszonnégy vént,
amint ott ültek fehér ruhába öltözve...
És láttam új eget és új földet, mert
az első ég és az első föld elmúlt...

Jelenések Könyve

A szerző jegyzete

Akár *A mennyei prófécia*, ez a folytatás is kalandokban elbeszélte tantörténet: kísérlet arra, hogy illusztráljam a korunkban végbemenő spirituális átalakulást. Reményeim szerint mindkét könyvvel sikerül megjelenítenem azt, amit én közmegegyezésként képnek nevezek: az új érzéletek, az érzések és jelenségek eleven portróját, amelyek a harmadik évezred küszöbén meghatározzák majd életünket.

Véleményem szerint a legnagyobb hiba, amelyet elkövetünk, hogy azt gondoljuk: az emberi spiritualitást már jól megértettük, feldolgoztuk és befogadtuk. Holott ha más nem is, a történelemből azt az egyet megtanulhattuk, hogy az emberi kultúra és tudás szakadatlan fejlődésben van. Csak az egyének nézetei merevek és dogmatikusak. Az igazság ennél sokkal dinamikusabb; az élet legnagyobb öröme abban rejlik, ha átadjuk magunkat neki, ha megkeressük saját, egyéni igazságunkat, amelynek kimondása egyedül a mi feladatunk, és figyeljük, hogy ez az igazság miként fejlődik a szinkronicitás* által, mint ölt felismerhe-

* Carl Gustav Jung svájci pszichológus komoly figyelmet fordított az úgynevezett „jelentős véletlenek”-re, amelyekre *A mennyei prófécia* című regény és társkötetete, a *Gyakorlati útmutató* is sűrűn utal. Jung szinkronicitásnak nevezte a véletlen egybeesések jelenségét, és a valóság ugyanolyan természetes szervező elvének tartotta, mint az ok-okozati összefüggést. (*A ford.*)

tő formát épp akkor, amikor arra van szükség, hogy hatást gyakoroljon valakinek az életére.

Minden nemzedék az előző eredményeire épít; együtt haladunk valami felé; célunkra már csak halványan emlékszünk. Mindannyian az ébredés állapotában vagyunk, most ismerjük fel, kik is vagyunk valójában, és mi célból jöttünk ide; ez pedig gyakran igen nehéz feladat. Én mégis szilárdan hiszem: ha mindig felhasználjuk legjobb hagyományainkat, szem előtt tartjuk a folyamatot, minden útba eső feladat, minden személyes súrlódás legyőzhető a sors és a csoda érzékelése által.

Nem akarom elbogatellizálni az emberiség előtt álló, óriási feladatokat, csak azt hangsúlyozom, hogy minden egyes embernek szerepe van a megoldásban. Ha megőrizzük tudatosságunkat, ha szemünk rányílik az élet rejtelmeire, meglátjuk majd, hogy a lehető legjobb helyre kerültünk: pontosan a nekünk legjobban megfelelő körülmények közé – hogy változtassunk a világon.

JR

1996 tavaszán

Elképzelni az utat

Kiléptem a sziklapárkány peremére, és észak felé fordulva néztem az alanti tájat. Ameddig a szemem ellátott, az Apalache-hegység egyik döbbenetesen szép völgye terült el; talán tíz kilométer hosszú, nyolc kilométer széles lehetett. Kanyargós folyó futott a völgy hosszában, tágas mezők és sűrű, színpompás erdők között – az öreg erdők hatalmas fáinak sok emelet magasságba nyúltak.

A kezemben tartott, kezdetleges térképre pillantottam. A völgy minden részlete pontosan egybevágott: a meredek gerinc, amelyen álltam, a lefelé vezető út, a táj, a folyó, a túlhan hullámzó hegylánc. Ez az a hely, amelyet Charlene az irodájában talált noteszlapra rajzolt. Vajon miért? És vajon miért tűnt el?

Már több mint egy hónap telt el azóta, hogy Charlene jelentkezett kollégáinál a kutatóintézetben. A szobatársának, Frank Simsnek jutott végül eszébe, hogy felhívjon engem, de addigra már komolyan aggódott Charlene-ért.

– Gyakran indult el a saját feje után – magyarázta Sims –, de ilyen hosszú időre még sohasem tűnt el, és pláne nem olyankor, amikor régi ügyfelekkel kellett volna találkoznia, a megbeszélés időpontja már ki is volt tűzve. Itt valami nincs rendben.

– Hogy jutott eszébe, hogy engem hívjon? – kérdeztem.

Válaszként elmesélte, hogy Charlene szobájában megtalálta egy hónappal azelőtt írott levelemet, amelyben perui élményeimről meséltem el. A levélhez tűzve egy cédulán megtalálta a nevemet és a telefonszámomat.

– Mindenkit felhívok, akiről tudom, hogy kapcsolatban állt Charlene-nal – tette hozzá. – Eddig senki sem tudott semmit. A levélből az derül ki, hogy maga barátja Charlene-nak. Reméltem, hogy tud valamit róla.

– Sajnálom – feleltem –, négy hónapja nem is hallottam róla.

Ahogy kiejtettem e szavakat, alig tudtam elhinni, hogy ennyi idő eltelt. Nem sokkal a levelem kézhezvétele után Charlene felhívott, és hosszú üzenetet hagyott a rögzítőmön; elmondta, milyen izgalmasnak találta a Felismeréseket, és hozzátette: azt tapasztalja, hogy a bennük foglalt tudás rendkívüli gyorsasággal terjed. Emlékszem, többször is meghallgattam Charlene üzenetét, de folyton halogattam, hogy visszahívjam – mindig azt mondtam magamnak, hogy majd holnap vagy holnapután, amikor majd elérkezettnek látom az időt. Tudtam: ha felhívom, a Kéziratról kell beszélnem, és úgy éreztem, azzal kapcsolatban még gondolkodnivalóm van; emésztenem kell a történeteket.

Az igazat megvallva a prófécia egyes részeit még mindig nem értettem eléggé. Természetesen fenntartottam magamban a belső energiával való kapcsolatteremtés képességét; ez segített megőrizni egyensúlyomat, lévén, hogy Marjorie-val minden kapcsolatom megszakadt, és így sokat voltam egyedül. Minden eddiginél tisztábban érzékeltem intuitív gondolataimat, álmaimat, egyes helyiségek vagy tájak ragyogását. Rosszul viseltem viszont, hogy megritkultak körülöttem a véletlenek.

Például feltöltöttem magam energiával, hogy legfonto-

sabb életkérdésekre választ keressek, és általában nagyon tiszta, egyértelmű megérzésem támadt azzal kapcsolatban, hogy mit tegyek, vagy merre keressem a választ – csak hogy ha így cselekedtem, utána nagyon sokszor semmi fontos nem történt. Nem kaptam üzenetet, nem volt véletlen esemény.

Ez különösen olyan esetekben volt igaz, amikor az intuíció azt sugallta, hogy keressek fel valakit, aki valamilyen csekély mértékben közel áll hozzám: például egy régi ismerőst vagy egy olyan embert, akivel rendszeresen együtt dolgoztam. Olykor megesett, hogy fölfedeztük: érdeklődési körünk bizonyos pontokon egybeesik, de éppoly gyakran az történt, hogy hiába próbáltam energiát küldeni az illetőnek, teljes elutasításra találtam, vagy ami még rosszabb, felcsapott az izgalom, az érdeklődés, de egyszersmind el is szabadult, és végül váratlan érzelmek, sértődések zűrzavarában elenyészett.

Az efféle kudarcok nem keserítettek el, de ráébredtem, hogy valami még hiányzik, ha valóban hosszú távon a Felismerések szellemében akarok élni. Peruban a lendület hajtott előre, gyakran a kétségbeesés szülte vakhit sarkallt bizonyos önkéntelen cselekedetekre. Amikor azonban hazaérkeztem, és visszacsöppentem megszokott környezetembe, ahol rengetegen bevallottan szkeptikusok voltak, kezdtem elveszíteni a reményt vagy a szilárd hitet, hogy megérzéseim valóban vezetnek valamerre. Úgy láttam, hogy a tudás valamely lényeges mozzanatáról megfeledkeztem... vagy még föl sem fedeztem.

– Nem is tudom, most kihez forduljak – mondta Charlene munkatársa. – Azt hiszem, Charlene-nak él egy nővére valahol New Yorkban. Maga nem tudná fölvenni vele a kapcsolatot? Vagy valakivel, aki esetleg tudhatja, hová lett?

– Sajnos nem – feleltem. – Charlene meg én régen voltunk barátok, és csak a közelmúltban találkoztunk ismét. Sem a rokonait, sem a mostani barátait nem ismerem.

– Akkor azt hiszem, bejelentem az eltűnését a rendőrségnek, hacsak magának nincs jobb ötlete.

– Nem; szerintem is az a leghelyesebb. Talált még valamit, ami útba igazíthat?

– Csak egy vázlatot; az is lehet, hogy valami térképrészlet. Nehéz megállapítani.

Később faxon átküldte a Charlene szobájában talált feljegyzéseket, köztük azt a bizonyos ákombákomot, amelyen kusza vonalak és számok, a szélén érthetetlen jelek álltak. Dolgozószobámban összehasonlítottam a rajzot a déli országrész térképével, és gyanítottam, hogy sikerült azonosítanom a keresett helyet. Később Charlene képe bukkant fel nagyon elevenen a tudatomban: ugyanaz a kép, amelyet Peruban láttam, amikor először hallottam a Tizedik Felismerésről. Vajon az eltűnése összefügg a Kézirattal?

Arcomat szellő simította meg, ahogy a tájat fürkésztem. Bal kéz felől, a völgy nyugati szélén háztetők sorát pillantottam meg. Ez csak a Charlene vázlatán jelzett város lehet. A papírt mellényzsebembe dugva visszamentem az útra, és beszálltam a terepjáróba.

* * *

Maga a város aprócska volt – az első és egyetlen közlekedési lámpa melletti táblán az állt, hogy kétezres a lélekszáma. Az üzletek legtöbbször a folyó partján haladó utcában sorakozott. A lámpás kereszteződésen áthajtva fölfedeztem egy motelt a Nemzeti Parkerdő bejárata mellett; bekanyarodtam a szomszédos vendéglő parkolójába. Velem egy időben többen érkeztek a vendéglőbe, köztük egy sötét arcbőrű,

szénfekete hajú, magas férfi, aki terjedelmes hátizsákot cipelt. Rám nézett; egy pillanatra találkozott a tekintetünk.

Kiszálltam, bezártam az autót, aztán egy megérzést követve nem a motelbe jelentkeztem be előbb, hanem a vendéglőbe mentem. Odabent sok üres asztalt találtam – csak néhány kiránduló időzött a bárnál, meg persze azok, akik közvetlenül előttem jöttek. A legtöbben ügyet sem vetettek rám, de ahogy tovább nézelődtem, tekintetem ismét összeakadt az imént látott magas férfi pillantásával; ő a terem hátsó sarka felé tartott. Halványan elmosolyodott, egy másodpercig összenéztünk, aztán kiment a hátsó kijáraton.

Utánamentem. Az ajtótól öt-hat méterre állt, és zsákja fölé hajolva keresett benne valamit. Farmernadrág, westerning és -csizma volt rajta, körülbelül ötvenéves lehetett. Háta mögött a késő délutáni nap fényében a magas fák hosszú árnyékokat vetettek a földre; ötvenméternyire tőlünk futott a folyó, itt kezdte meg a völgyet átszelő útját.

Az idegen kissé kényszeredetten elmosolyodott, és felnézett rám.

– Szintén zarándok? – kérdezte.

– Egy barátnőmet keresem – mondtam. – Az a megérzésem támadt, hogy maga talán tud segíteni.

Bólintott, és nagyon alaposan megnézte a testem körvonalait. Aztán közelebb lépett, és bemutatkozott. Indián nevet mondott: David Magányos Sas; egyben mindjárt el is magyarázta, mintha erről okvetlenül tudnom kellene, hogy a völgy őslakóinak egyenes leszármazottja. Ekkor vettem észre arcán a vékony forradást, amely a bal szemöldökétől egészen az álláig húzódott, alig hajszálnyival kerülve el a szemét.

– Inna egy kávé? – kérdezte. – Az itteni kocsmában remek az ásványvíz, de a kávéjuk, az gyalázatos. – Fejével

egy folyóparti tisztás felé intett, amelyen három magas nyárfa között egy apró sátor állt. Emberek tucatjai járkáltak arrafelé, többségük a folyócskán átívelő hídra vezető ösvényen, amely a Nemzeti Parkerdőbe vezetett. Mindenkől biztonság sugárzott.

– Hogyne – feleltem. – Az bizony jólesne.

Táborhelyén begyűjtotta a kis gázfőzőt, vízzel töltött meg egy edényt, és föltette forni.

– Hogy hívják a barátnőjét? – kérdezte aztán.

– Charlene Billings.

Megdermedt, rám emelte tekintetét, és ahogy néztük egymást, fölmerült bennem egy kép: őt láttam, de egy másik korban. Fiatalabb volt, mint most, borjúbőr ruhát viselt, és egy hatalmas tűz előtt ült. Arcát harci festék sávjai ékesítették. Emberek gyűrűje vette körül, többségükben indiánok, de volt köztük két fehér ember is, egy nő és egy óriás termetű férfi. Heves vitát folytattak egymással. A csoport egy része háborút akart, mások békülést szerettek volna. Emberem közbevágott, és szavaival nevétségessé tette a béke híveit. Hogyan lehetnek ennyire hiszékenyek, oly sok árulás után?

A fehér asszony láthatólag megértette, de kérte, hogy hallgassák meg őt is. Kijelentette: kellően erős spirituális energiával a háború elkerülhető, és a völgyet is meg lehet védeni. A fiatalember kereken elutasította érveit, újabb szidalmakat vágott az emberek fejéhez, majd nyeregbe szállt, és ellovagolt. A csoport nagy része követte.

– Jók az ösztönei – mondta David, szavaival véget vetve a látomásnak. Háziszóttas takarót terített a földre, és helyelyt kínált. – Valóban ismerem a barátnőjét. – Fürkésző tekintetet vetett rám.

– Aggódom érte – mondtam. – Régóta nem hallott róla

senki; tudni szeretném, hogy jól van-e. És beszélnem is kellene veled.

– A Tizedik Felismerésről? – kérdezte mosolyogva.

– Honnan jött rá?

– Csak ráhibáztam. Nem csak a Nemzeti Parkerdő szépsége miatt jönnek ebbe a völgybe az emberek. Többségük azért jár ide, hogy a Felismerésekről beszélgessen. Sokan úgy tartják, hogy a Tizedik itt van valahol. Néhányan azt állítják, hogy tudják, miről szól.

Elfordult, hogy a kávéval töltött teafőző golyót a gőzölgő vízbe merítse. Volt valami a hangjában, ami arra utalt, hogy próbára akar tenni: valóban az vagyok-e, akinek mondtam magam.

– Hol van Charlene? – kérdeztem.

Kelet felé mutatott.

– Az erdőben. Sosem beszéltem a barátnőjével, de egy este a vendéglőben hallottam, amint bemutatkozott valakinek, és azóta is láttam már egyszer-kétszer. Legutóbb épp néhány nappal ezelőtt; egyedül túrázott a völgyben, és a csomagjából ítélve alighanem még mindig odakint lehet.

A mutatott irányba fordultam. Innen nézve óriásinak látszott a völgy, mintha a végtelenbe nyúlt volna.

– Mit gondolsz, merre tarthatott? – kérdeztem.

David egy pillanatig némán nézett rám. Aztán így felelt:

– Talán a Sipsey-kanyonba ment. Ahol a *nyílásokat* megtalálták. – Láttam, hogy figyel, miként reagálok.

– A nyílásokat?

Talányosan mosolygott.

– Úgy van. A dimenziónyílásokat.

Előrehajoltam, eszembe jutott, mit éltem át a Mennyei romoknál.

– Ki tud erről?

– Nagyon kevesen. Egyelőre az egész csak pletyka, információdarabkák, megérzések. Kéziratot még senki sem látott. A legtöbben, akik a Tizediket keresik itt, úgy érzik, hogy a szinkronicitás vezeti őket. Ők valóban a Kilenc Felismerés elvei szerint akarnak élni, bár panaszolják, hogy a véletlenek egy bizonyos pontig elvezetik őket, aztán egyszer csak *abbamaradnak*. – Halkan kuncogott. – De hát mindannyian ugyanott tartunk, nem igaz? A Tizedik Felismerés ennek az egész új tudatosságnak a megértését foglalja magába – a titokzatos véletleneket, az egyre növekvő spirituális tudatosságot, a Kilencedik Felismerés által megmagyarázott eltűnéseket –, és mindezt a másik dimenzió magasabb távlatából, hogy megérthessük, miért megy végbe ez az átalakulás, és tudatos részvételünk kiteljesedhessék.

– Honnan tudja mindezt? – kérdeztem.

Hirtelen támadt haraggal átható tekintetet vetett rám.

– Tudom!

Arca még egy pillanatig komoly maradt, aztán ismét fölengedett. Két bögrébe öntötte a kávé, és átnyújtotta az egyiket.

– Őseim évezredek óta ennek a völgynek a környékén éltek – folytatta. – Hitük szerint ez az erdő szent hely, félúton a magasabb világ és a középső, földi világ között. A népem bőjtölés után járt az erdőbe látomásokat, különleges orvosságokat, útmutatást keresve. Nagypám mesélt egy sámánról – folytatta –, aki egy távoli törzsből érkezett, és megtanította népemet, hogyan törekedjenek a megtisztulásra. Arra tanította őket, hogy innen, erről a helyről induljanak el, és csak egy kést vigyenek magukkal; addig menjenek, amíg az állatoktól jelet nem kapnak; azt követve

haladjanak tovább egészen a felsőbb világba vezető szent nyílásig. Ha méltók rá, ha megtisztultak az alacsonyrendű érzelmektől, mondta nekik, akkor akár át is léphetnek a nyíláson, és azon a helyen találkozhatnak őseikkel, ahol nemcsak saját emlékképeikre emlékezhetnek, hanem az egész világ látomására. Ennek persze vége lett, amikor a fehér ember megérkezett. Már a nagyapám sem emlékezett rá, mit hogyan kell tenni, így hát én sem tudom. Nekünk is ugyanúgy kell rájönnünk, mint mindenki másnak.

– Maga is a Tizediket keresi, igaz? – kérdeztem.

– Persze... hát persze! De látszólag nem teszek mást, mint a megbocsátás penitenciáját gyakorolom. – Hanga ismét éles lett; hirtelen úgy láttam, nem is hozzám, mint inkább saját magához beszél. – Valahányszor megpróbálok előrelépni, van bennem egy olyan rész, amely nem képes túllépni a haragon; nem tudom megbocsátani azt, amit a népemmel tettem. És ez nem enyhül. Miért történhetett meg, hogy elrabolták a földünket, eltiporták és elpusztították ősi életmódunkat? Hogyan lehetett ezt megengedni?

– Bárcsak ne történt volna így! – mondtam.

A földet nézte, és megint kuncogott.

– Elhiszem. De akkor is előnt a düh, ha arra gondolkok, hogy ez a völgy is milyen sorsra jutott. Látja ezt a sebhelyet? – tette hozzá, és megérintette az arcát. – Egy verekedésben szereztem, és elkerülhettem volna azt a verekedést. Texasi marhapásztorok voltak, túl sokat ittak. Otthagyhattam volna őket, de forrt bennem a düh.

– Úgy tudom, a völgy nagy része a Nemzeti Parkerdőhöz tartozik, és védelem alatt áll – jegyeztem meg.

– Alig a fele: csak a folyótól északra lévő terület. És a politikusok folyton azzal fenyegetőznek, hogy eladják, és engedélyezik a fejlesztését.

– És a másik fele? Az kinek a tulajdonában van?

– Azt a területet sokáig magánszemélyek birtokolták, de most egy külföldi bejegyzésű társaság fel akarja vásárolni. Nem tudjuk, ki áll a dolog mögött, de némelyik tulajdonos rendkívül nagy összegű ajánlatot kapott. – Egy pillanatra a távolba nézett, aztán így folytatta: – Az a baj velem, hogy azt szeretném, ha az utóbbi háromszáz év történelme másképp alakult volna. Nem tudok megbékélni a ténnyel, hogy az itt letelepedett európaiak egyáltalán nem törődtek a néppel, amely már előttük is itt élt. Bűnös dolog volt. Azt akarom, hogy ez másképp történjen, mintha valahogy megváltoztathatnám a múltat. Fontos dolog volt a mi életmódunk. *Az emlékezés értékét tanultuk.* Az európaiak megtanulhatták volna tőlünk ezt a fontos tudnivalót, ha vették volna a fáradságot, hogy figyeljenek ránk.

Míg szavait hallgattam, lelki szemeim előtt újabb látomás merült fel. Ketten beszélgettek egy folyócska partján: egy indián és ugyanaz a fehér asszony. Mögöttük sűrű erdő sötétlett. Egy idő múlva más indiánok gyűltek köréjük, hogy figyeljék, miről beszélnek.

– Még segíthetünk ezen! – mondta az asszony.

– Félek, hogy ahhoz nem tudunk eleget – felelte az indián, láthatóan mély tiszteletet tanúsítva a nő iránt.
– A legtöbb főnök már el is ment.

– Miért ne? Gondolj csak a megbeszéléseinkre. Te magad mondtad, hogy ha elég erős a hitünk, segíthetünk.

– Igen – felelte a férfi –, csakhogy a hit nem más, mint tudásból fakadó bizonyosság: az ember tudja, mi a dolgok rendje. Az ősök tudták, de közülünk nem sajátították el elegendően azt a tudást.

– De talán most elsajátíthatjuk – érvelt az asszony.

– Meg kell próbálnunk!

Gondolataimat megszakította, hogy észrevettem: a parkerdő több fiatal öre találkozik egy idősebb, gondosan nyírt, ősz hajú férfival a hídon. A férfi szövetpantallót és keményített inget viselt; kissé bicegve járt.

– Látja azt az embert az örökkel? – kérdezte David.

– Látom – feleltem. – Mi van vele?

– Az utóbbi hetekben többször is találkoztam vele errefelé. Azt hiszem, Feyman a neve. A másik nevét nem tudom. – David közelebb hajolt, most először beszélt úgy, hogy éreztem, teljesen megbízik bennem. – Hallgasson rám, itt valami nagyon különös dolog zajlik. Heteken át az volt az érzésem, hogy a parkørség számolja, hány kiránduló megy be az erdőbe. Azelőtt sohasem csináltak ilyet. Tegnap pedig azt hallottam valakitől, hogy teljesen lezárták az erdőség keleti területét. Az a rész jó tizenöt kilométerre van a legközelebbi országúttól. El tudja képzelni, milyen kevesen mennek el olyan messzire? Néhányan furcsa zajokat is hallunk arrafelé.

– Milyen zajokat?

– Valami torz dübörgést. A legtöbb ember nem érzékeli.

Váratlanul talpra ugrott, és fürgén bontogatni kezdte a sátrat.

– Mit csinál? – kérdeztem.

– Nem maradhatok tovább – felelte. – Indulnom kell a völgybe.

Egy perc múlva félbeszakította munkáját, és ismét rám nézett.

– Figyeljen ide – mondta. – Valamit tudnia kell erről a Feymanról. Többször láttam a maga barátnőjével.

– Mit csináltak?

– Csak beszélgettek, de biztos állítom, hogy valami itt nincs rendben. – Ismét hozzálátott a csomagoláshoz.

Egy darabig némán figyeltem. Nem tudtam, mit gondoljak erről az égeszről, de azt éreztem, hogy igaza van: Charlene valóban itt lehet valahol a völgyben.

– Várjon egy kicsit, amíg összeszedem a felszerelésemet – mondtam. – Magával tartok.

– Nem – felelte gyorsan. – Ezt a völgyet mindenkinek egyedül kell megtapasztalnia. Most nem segíthetek többet. Nekem a saját intuíciómat kell megtalálnom. – Arcán a fájdalom kifejezése jelent meg.

– El tudja mondani pontosan, merre van az a kanyon?

– Úgy három kilométeren át menjen a folyó mentén. Az északi oldalon egy patak torkolatához ér. Kövesse a patakot: egy-két kilométerrel följebb bejut a Sipsey-kanyonba.

Bólintottam és megfordultam, hogy továbbmenjek, de elkapta a karomat.

– Figyeljen rám – mondta. – A barátnőjét akkor találhatja meg, ha megnöveli az energiaszintjét. Vannak a völgyben kitüntetett helyek, amelyek segítenek ebben.

– A dimenziónyílások? – kérdeztem.

– Igen. Ott földerítheti a Tizedik Felismerés távlatait, de ahhoz, hogy ezeket a helyeket megtalálja, meg kell értenie az intuíciók valódi mibenlétét, és meg kell tanulnia, miként teheti *tartóssá* ezeket a belső képeket. Figyelje az állatokat is, és akkor lassanként visszaemlékszik majd, miért is jött ebbe a völgybe... hogy miért vagyunk itt mi mindannyian. De legyen nagyon óvatos. Ne vegyék észre, amikor bemegy az erdőbe. – Elgondolkodott. – Van ott kint még valaki. Egy barátom, Curtis Webber. Ha találkozik vele, mondja meg, hogy találkoztunk, és meg fogom keresni. – Halványan rám mosolygott, aztán tovább hagyta a sátrat.

Megkérdeztem volna tőle, mit akart mondani az intuí-

cióról meg az állatok megfigyeléséről, de került a tekintetemet, a munkájára figyelt.

– Köszönöm – mondtam végül.

Föl sem nézett, úgy intett búcsút.

* * *

Halkan becsuktam a motel ajtaját, és kióvakodtam a holdfénybe. Borzongás futott végig rajtam a hidegtől és az izgalomtól. Arra gondoltam: vajon miért csinálom ezt? Semmi bizonyítékom nem volt arra, hogy Charlene valóban itt van még a völgyben, vagy hogy David gyanújának alapja van. Zsigereimben mégis éreztem, hogy itt valóban nincs rendjén valami. Órákon át azon tépelődtem, szóljak-e a körzeti seriffnek, vagy se. De mit mondtam volna neki? Azt, hogy eltűnt egy barátom, látták, hogy saját szabad akaratából bement ebbe az erdőbe, de lehet, hogy bajban van, és mindezt egy sok száz kilométerre innen megtalált, hevenyészett följegyzésre alapozom? A vadon átkutatásához emberek százaira volna szükség; tudtam, hogy kézzelfogható bizonyíték híján sohasem vágnának bele.

Megálltam, és a fák fölé emelkedő holdat néztem: a harmadik negyedben járt. Az volt a tervem, hogy kelet felé indulok el, a parkórség központjától kellő távolságban átkelek a folyón, és a gyalogúton haladok tovább a völgy belseje felé. Számítottam arra, hogy a hold bevilágítja majd utamat, de arra nem, hogy ennyire fényes lesz. Legalább száz méterre el lehetett látni.

A vendéglő sarkát megkerülve lementem arra a helyre, ahol korábban David sátra állt. A terület teljesen érintetlennek látszott. David még faleveleket és fenyőtűt is szét szórt, hogy ottléte minden nyomát eltüntesse. Ha a kiszemelt helyen akartam átkelni a folyón, jó harminc-negyven